

2. Омельченко І. О., Яра О. С. Адміністративно-правовий механізм запобігання та протидії корупції на публічній службі. Юридичний науковий електронний журнал. № 7. 2024. С. 274-276. URL: http://lsej.org.ua/7_2024/68.pdf
DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-7/66>

3. Скобіна І. І., Дубич К. В. Організаційно-правові засади запобігання корупції в державному управлінні. Інвестиції: практика та досвід. № 8. 2021. С. 120-126.

4. Хабарова Т. В. Роль громадянського суспільства у запобіганні та протидії корупції. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право». Вип. 35. 2023. С. 178-184. DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2023-35-20>

УДК 351.851

Котигорох Андрій

здобувач вищої освіти факультету права, публічного управління і менеджменту
Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла

Коцюбинського

Лапшин Сергій

кандидат історичних наук, доцент кафедри публічного управління та
менеджменту Вінницького державного педагогічного університету імені

Михайла Коцюбинського

ОСВІТА ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ І ТРЕНДИ

Ключові слова: публічне управління, професійна освіта, компетентність, цифровізація, розвиток персоналу.

Актуальність. Розвиток людського капіталу в публічному секторі є ключовою умовою ефективного функціонування демократичної держави. В умовах трансформації українського суспільства, євроінтеграційних процесів і цифровізації органів влади постає необхідність формування нової генерації

публічних службовців, здатних діяти професійно, етично та результативно. Водночас сучасна система підготовки і підвищення кваліфікації кадрів стикається з низкою викликів: застарілими освітніми підходами, браком інноваційних технологій навчання, низькою мотивацією до самоосвіти та нерівним доступом до освітніх ресурсів, особливо у регіонах [1].

Мета дослідження полягає у виявленні ключових проблем професійної освіти публічних службовців та визначенні сучасних тенденцій її розвитку в контексті цифрової трансформації державного управління.

Результати дослідження. Проблематика освіти публічних службовців набуває особливої ваги в умовах реформування державної служби, спрямованої на формування компетентного, інноваційного та клієнтоорієнтованого державного апарату. Аналіз нормативно-правових документів свідчить, що в Україні створено базові засади функціонування системи професійного навчання, однак ефективність її реалізації залишається недостатньою.

Однією з головних проблем є те, що освітні програми часто мають переважно теоретичний характер, не враховують специфіку практичної діяльності державних службовців і не відповідають сучасним викликам публічного управління. Методики навчання, що базуються на традиційних лекційних формах, не забезпечують належного рівня практичної підготовки. Це знижує здатність службовців ефективно реагувати на зміни управлінського середовища [2].

Не менш актуальною є проблема недостатнього рівня цифрової грамотності публічних службовців. Значна частина персоналу державних органів не володіє необхідними знаннями у сфері ІТ, що ускладнює реалізацію цифрових реформ і знижує ефективність комунікації з громадянами [3].

Проблемним залишається й питання безперервного професійного розвитку. У багатьох державних структурах навчання сприймається як формальність, а не як засіб особистісного і професійного зростання. Часто спостерігається нерівність можливостей у доступі до освітніх ресурсів - особливо серед службовців, які працюють у віддалених громадах.

Поступово з'являються позитивні тенденції, зокрема розвиток дистанційного та електронного навчання. Освітні платформи, такі як Prometheus, EdEra та державна платформа «Дія.Освіта», відкривають доступ до сучасних курсів, сертифікаційних програм і тренінгів, що сприяє розвитку культури самоосвіти[4].

Важливою тенденцією є перехід від знаннєвої моделі освіти до компетентнісної. Сучасна підготовка має бути спрямована не лише на засвоєння теоретичних знань, а передусім - на розвиток навичок аналітичного мислення, комунікації, управління змінами, стратегічного планування, лідерства[5].

Варто також відзначити зростання ролі міжнародного співробітництва у сфері освіти публічних службовців. Участь у проєктах і програмах, таких як EU4PAR, SIGMA, Erasmus+, сприяє інтеграції українських практик у європейський простір публічного управління, обміну досвідом і підвищенню професійного рівня кадрів[6].

Висновки.

Система освіти публічних службовців в Україні перебуває в процесі глибокої трансформації, зумовленої вимогами часу. Її ефективність залежить від здатності адаптуватися до нових викликів, інтегрувати цифрові технології, впроваджувати компетентнісний підхід та формувати культуру безперервного навчання. Розвиток цифрових платформ, міжнародне партнерство, поєднання теорії й практики, а також посилення ціннісного складника освіти створюють підґрунтя для формування сучасної, професійної та етичної системи публічної служби в Україні.

Список використаних джерел:

1. Бондаренко К.І. Професійна освіта публічних службовців: сучасні виклики та шляхи оновлення. *Державне управління: удосконалення та розвиток*, 2023, №4. – С. 35–42.

2. Князев В.М., Сороко В.М. Освітня політика в системі публічного управління: проблеми і перспективи. *Публічне управління і адміністрування в Україні*, 2022, №25. – С. 12–18.
3. OECD. *Skills for a High Performing Civil Service*. – Paris: OECD Publishing, 2017.
4. Лазаренко І.В. Безперервна освіта в системі публічної служби: європейський досвід. *Вісник НАДУ*, 2021, №2. – С. 47–53.
5. Гриневич Л.М. Освітня політика в умовах цифровізації: стратегічні пріоритети. *Освіта і управління*, 2020, №1. – С. 6–11.
6. SIGMA/OECD. *Developing Professional Civil Service in Eastern Partnership Countries*. – Brussels, 2020.

УДК 351:323.21:316.485.6

Кравець Наталя

здобувачка вищої освіти факультету права, публічного управління і менеджменту

Вінницького державного педагогічного університету Імені Михайла Коцюбинського

Дзевелюк Андрій

Кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри Фундаментальних і приватно-правових дисциплін.

Вінницького державного педагогічного університету Імені Михайла Коцюбинського, медіатор

ВИКОРИСТАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ МЕДІАЦІЇ В ОРГАНІЗАЦІЯХ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Ключові слова. Медіація, організація, конфлікт, комунікація, посередництво, управління персоналом, корпоративна культура.

Актуальність. Сучасні організації все частіше стикаються з внутрішніми та зовнішніми конфліктами, що впливають на ефективність їх діяльності.